

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **M. U.**, zast. JUDr. Stanislavem Zenáhlíkem, advokátem, se sídlem nám. 3. května 17 a 18, Otrokovice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2008, č. j. 41 Cad 126/2007 - 93,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajského soudu“) ze dne 3. 12. 2008, č. j. 41 Cad 126/2007 - 93 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla již podruhé zamítnuta stěžovatelčina žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2005, č. X, jímž nebylo vyhověno žádosti stěžovatelky o přiznání plného invalidního důchodu z důvodu nesplnění podmínek ustanovení § 39 zákona o důchodovém pojištění. Napadeným rozsudkem krajský soud rozhodl znovu poté, co jeho prvotní rozsudek ve věci zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 8. 2007, č. j. 4 Ads 85/2006 – 47, a to tak, že žalobu jedním výrokem opět zamítl a druhým výrokem nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení.

Svým rozsudkem ze dne 6. 8. 2007, č. j. 4 Ads 85/2006 – 47, Nejvyšší správní soud zrušil prvotní rozsudek krajského soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 41 Cad 191/2005 - 29 a

zavázal krajský soud k provedení dalšího dokazování ohledně zdravotního stavu stěžovatelky, zejména k vyžádání doplňujícího posudku některého z regionálních pracovišť PK MPSV, popřípadě ke zvážení vhodnosti porřízení znaleckého posudku z oboru urologie a gynekologie.

Stěžovatelka podáním, které bylo doručeno krajskému soudu dne 26. 9. 2007, sdělila, že souhlasí s tím, aby její zdravotní stav posoudila posudková komise MPSV ČR, jiného pracoviště než v Brně, považovala to však za nadbytečné. Ohledně posouzení jejího zdravotního stavu sdělila, že s účinností ode dne 6. 6. 2006 jí byl rozhodnutím OSSZ ve Zlíně ze dne 14. 11. 2006 přiznán plný invalidní důchod z důvodu těžké urgentní inkontinence III. stupně a její zdravotní stav byl opakovaně lékařsky posuzován, a to v Krajské nemocnici T. Bati Zlín a na konziliárním vyšetření ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze. Má za to, že tyto skutečnosti prokazují důvodnost její žaloby s tím, že jí rozhodnutím žalované měl být přiznán plný invalidní důchod ke dni 4. 2. 2005 namísto částečného invalidního důchodu a tím jí byla způsobena finanční újma sestávající z nezaplaceného invalidního důchodu za období od 4. 2. 2005 do 20. 6. 2005 a nezaplaceného rozdílu mezi částečným a plným invalidním důchodem za období od 21. 6. 2005 do 5. 6. 2006. Její žádosti o přiznání plného invalidního důchodu bylo vyhověno s časovou prodlevou, neboť její důvodná žádost o plný invalidní důchod byla podána dne 4. 2. 2005, částečný invalidní důchod jí byl přiznán s účinností od 20. 6. 2005 a plný invalidní důchod až s účinností ode dne 6. 6. 2006. Zdůraznila, že urgentní inkontinencí III. stupně přitom trpěla v době podání žádosti o plný invalidní důchod dne 4. 2. 2005. K tomuto podání přiložila rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2006, z něhož vyplynulo, že žalovaná jí přiznala ode dne 6. 6. 2006 plný invalidní důchod ve výši 9044 Kč měsíčně.

PK MPSV ČR v Hradci Králové, již krajský soud pověřil vypracováním nového posudku, vypracovala posudek ohledně zdravotního stavu a schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky ze dne 28. 11. 2007, přičemž uvedla, že rozhodujícím zdravotním postižením stěžovatelka je močová inkontinence a ostatními zdravotními postiženími jsou vleklý bolestivý syndrom krční páteře a obezita, BMI 35,156. Uvedla, že se jedná o 51-letou ženu, která je od r. 2000 sledována a léčena pro močovou inkontinenci, která byla operačně řešena dne 31. 5. 2004. Kontrolní gynekologický nález MUDr. A. ze dne 20. 5. 2005 uvádí těžkou urgentní inkontinenci. Odborné nálezy po rozhodné době uvádějí pouze inkontinenci III. stupně, ale stupeň postižení není doložen výsledky urodynamického vyšetření, ani výsledky stresového testu. Nález MUDr. M. uvádí normální urodynamické vyšetření se sníženou kapacitou močového měchýře, přítomnost motorické aktivity detrusoru, stresový test negativní, stresová složka je vyléčena, trvá hyperaktivní močový měchýř. Žádný gynekologický nález neuvádí ztráty moče větší než 80 ml při stresových manévrech nebo trvalý únik moče. Na základě těchto doložených objektivních skutečností PK MPSV uvádí, že se nejedná o těžkou inkontinenci s trvalým únikem moči, ani o nefunkčnost močového měchýře a detrusoru. Bolestivý syndrom krční páteře nevykazuje ani v objektivních nálezech ani při EMG vyšetření známky kořenového dráždění. Toto postižení je posudkově méně významné. Posudková komise zařadila onemocnění stěžovatelky do kapitoly XI, oddíl B, položka 4, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl.č. 284/1995 Sb. v platném znění a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila 50 %. Onemocnění stěžovatelky bylo citovaným posudkem zařazeno do položky inkontinence moči, střední stresová inkontinence (ztráty moče při stresovém manévru jsou

mezi 30-80 ml, únik moče nastává při změně polohy, běhu, chůzi, chůzi po schodech, při lehčí fyzické práci, používání pomůcek je nutné denně, při každém stresovém manévru) a možný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti je udán v rozpětí 40 - 60 %. Posudková komise zvolila střed procentního rozpětí s přihlédnutím k ostatním zdravotním postižením. Uvedla, že nevyužila § 6 odst. 4 vyhl.č. 284/1995 Sb., protože z odborných nálezů nebyly zjištěny žádné další, posudkově významné skutečnosti, které by se podílely na snížení pracovního potenciálu posuzované. V tomto zdravotním stavu může vykonávat lehčí práce v dělnických profesích, není schopna práce spojené se zvedáním a přenášením těžkých břemen. Dále není vhodná práce v nepříznivých klimatických podmínkách, práce v prašném prostředí s výskytem dráždivých látek.

Na uvedené posudkové závěry stěžovatelka reagovala tak, že posudek považuje za neobjektivní a zaujatý, neboť jednostranně interpretuje zdravotní stav stěžovatelky ke dni 9. 9. 2005, namísto nestranného posouzení jejího zdravotního stavu ode dne 4. 2. 2005 (den podání žádosti o plný invalidní důchod) do doby vydání napadeného rozhodnutí dne 9. 9. 2005. Posudková komise nekonzultovala její zdravotní stav s ošetřujícím lékařem MUDr. A., jehož diagnózu onemocnění stěžovatelky bez přesvědčivého odůvodnění zpochybňuje. Stresovou inkontinencí, kterou uvádí posudek PK MPSV jako příčinu zdravotních potíží stěžovatelky, již stěžovatelka v posuzované době netrpěla (byla přeléčena), což dokládá přiloženým lékařským potvrzením MUDr. A. ze dne 4. 1. 2008. V této souvislosti považovala za nekorektní vyvozovat údajně chybnou diagnózu jejího ošetřujícího lékaře z údajné absence urologického vyšetření prokazujícího únik moči v objemu 80 ml moči při stresových manévrech. Stěžovatelka namítla, že pokud považovala žalovaná provedená vyšetření za nedostačující, mohla být před vydáním napadeného rozhodnutí vyšetřena jiným lékařem. Poukázala na skutečnost, že její zdravotní stav byl po vydání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2005 opakovaně lékařsky posuzován v Krajské nemocnici T. Bati ve Zlíně a na konziliárním vyšetření ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze s výslednou diagnózou těžká urgentní inkontinence. Stěžovatelka opětovně upozornila na lékařskou zprávu ošetřujícího lékaře MUDr. A., podle níž trpí těžkou urgentní inkontinencí (inkontinencí III. stupně) od r. 2004. Posudek PK MPSV také zcela ignoruje skutečnost, že na základě opakované žádosti o plný invalidní důchod byla potvrzena původní diagnóza těžké urgentní inkontinence III. stupně, stanovená jejím ošetřujícím lékařem a plný invalidní důchod jí byl od 6. 6. 2006 rozhodnutím dodatečně přiznán. Vzhledem k těmto skutečnostem navrhovala, aby byl proveden znalecký posudek znalcem z oboru gynekologie, popř. urologie. Stěžovatelka uvedla při jednání krajského soudu, při němž trvala na tom, že již od r. 2005 se u ní jedná o těžkou inkontinenci moče s trvalým únikem a ta jednoznačně odpovídá plné invaliditě. Ačkoliv byla stresová složka onemocnění přeléčena, moč stěžovatelce neustále uniká, a to stále ve stejném rozsahu a intenzitě od r. 2004, a tak se pro ni nic nezměnilo. Rozdíl mezi zdravotními potížemi a intenzitou zdravotního postižení v r. 2005, kdy jí byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod a v r. 2006, kdy jí byl plný invalidní důchod přiznán, nebyl pro žalobkyni vůbec žádný. Trvala na tom, že trpí těžkou inkontinencí moče.

Krajský soud pak požádal PK MPSV ČR, pracoviště Hradec Králové, o vypracování doplňujícího posudku a o sdělení, zda se zdravotní stav stěžovatelky od data vydání rozhodnutí žalované (9. 9. 2005) zhoršil, když jí byl rozhodnutím žalované ze dne 14. 11. 2006 od 6. 6. 2006 přiznán plný invalidní důchod a zda posudková komise setrvává na

závěru svého posudku ze dne 28. 11. 2007, nebo z jakého důvodu tento závěr mění. PK MPSV v Hradci Králové dne 23. 9. 2008 vypracovala posudek a v něm shrnula vývoj onemocnění stěžovatelky od ledna 2004 až do vydání napadeného rozhodnutí (9. 9. 2005). Podle PK MPSV v Hradci Králové ani dokumentace ošetřujícího lékaře ani dokumentace gynekologie Krajské nemocnice Zlín neobsahují žádné funkční urologické vyšetření, které by uvádělo zhoršení stavu v období od 20. 5. 2005 do 9. 9. 2005. Zdravotní stav posuzované v době vydání napadeného rozhodnutí odpovídal pouze částečné invaliditě. Z lékařských nálezů z období června 2006 až července 2007 nevyplývá, že by se jednalo o trvalou těžkou inkontinenci, ani není prokázán větší únik moče než 80 ml při stresových manévrech. Gynekologické nálezy MUDr. A. ze dne 7. 7. 2006 a 5. 6. 2007 uvádějí hyperaktivní močový měchýř (idiopatická hyperaktivita detrusoru) a inkontinenci III. stupně. Nálezy neuvádějí žádné nové kompletní urodynamické vyšetření, pouze odkazují na gynekologické nálezy MUDr. M. z VFN Praha. Trvalý únik moče je uvedený až v nálezu ze dne 4. 1. 2008. PK MPSV dospěla k závěru, že jak přiznání plné invalidity posudkem lékařky OSSZ Zlín ze dne 10. 7. 2006, tak i ponechání plné invalidity na základě posudku lékařky OSSZ Zlín ze dne 25. 7. 2007 při hraničním urologickém nálezu, lze považovat za posudkové pochybení. PK MPSV v Hradci Králové uvedla, že proto setrvává na svém prvotním posudku ze dne 28. 1. 2007.

Krajský soud aplikoval ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a) poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo b) je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Aplikoval též § 39 odst. 2 uvedeného zákona, podle něhož platí, že při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce se vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával. Po zhodnocení provedených důkazů dospěl soud k závěru, že stěžovatelčina žaloba důvodná není. Rozhodnutí žalované přezkoumával soud v rozsahu napadení žalobou, tj. zkoumal skutečnost, zda stěžovatelka splňuje podmínky plné invalidity pro přiznání plného invalidního důchodu, a to k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji napadeným rozsudkem zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Při posuzování zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatelky se krajský soud opíral o posudky PK MPSV v Brně ze dne 20. 3. 2006 a PK MPSV Hradec Králové, která na pokyn soudu vypracovala posudky dva, a to posudek z 28. 11. 2007 a doplňující posudek pak 23. 9. 2008. Soud dospěl k závěru, že zdravotní stav stěžovatelky byl zjištěn správně, bylo přihlédnuto naprosto ke všem lékařským nálezům, které byly k dispozici a soud nesdílí ani pochyby stěžovatelky o posudkovém hodnocení, neboť toto je dle názoru soudu v souladu s příslušnými právními předpisy a odpovídá shromážděným odborným lékařským nálezům. Nejzávažnějším stěžovatelčím zdravotním postižením je močová inkontinence, která je v posudcích PK MPSV popsána, a proto je odůvodněné hodnocení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky podle přílohy č. 2

k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitola XI, oddíl B, položka 4, písm. c). Tato položka je určena pro střední stresovou inkontinenci (ztrátu moče při stresovém manévru jsou mezi 30-80 ml, únik moče nastává při změně polohy, běhu, chůzi, chůzi po schodech, při lehčí fyzické práci. Používání pomůcek je nutné denně, při každém stresovém manévru), kde možný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti je stanoven v rozsahu 40-60 %. Posudkové komise zvolily střed hranice rozpětí, přičemž PK MPSV v Hradci Králové uvedla, že nejde o těžkou inkontinenci s trvalým únikem moči, ani o nefunkčnost močového měchýře a detrusoru s tím, že trvalý únik moče je uveden až v nálezů ze dne 4.1.2008, nikoliv však k datu 9. 9. 2005. Krajský soud vyhodnotil posudky PK MPSV jako správné, neboť hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo u všech tří posudků zcela shodné. Závěrem krajský soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, avšak bez citace konkrétních rozsudků. Výrok o nepřiznání náhrady nákladů řízení odůvodnil tak, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, a proto účastníkům nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Proti napadenému rozsudku podala stěžovatelka **kasační stížnost**, kterou posléze doplnila o kasační důvody. Uvedla, že brojí proti napadenému rozsudku z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Stěžovatelka především namítala, že se krajský soud neřídil právními názory Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudku č. j. 4 Ads 85/2006 - 53, ze dne 6. 8. 2007, neboť i za přetrvávajících pochybností nepořídil znalecký posudek z oboru urologie a gynekologie, ačkoliv mu to bylo citovaným rozsudkem zdejšího soudu dáno na zvážení a stěžovatelka o to opakovaně žádala. Pochybnosti o správnosti posudků PK MPSV vyplývají podle stěžovatelky ze skutečnosti, že s účinností ode dne 6. 6. 2006 byl stěžovatelce rozhodnutím OSSZ ve Zlíně ze dne 14. 11. 2006 přiznán plný invalidní důchod z důvodu těžké urgentní inkontinence III. stupně. Rozpornosti posudků podle jejího názoru nasvědčují rovněž lékařské zprávy ošetřujícího lékaře MUDr. Z. A., které potvrzují, že urgentní inkontinencí III. stupně trpěla stěžovatelka již v době podání žádosti o plný invalidní důchod dne 4. 2. 2005. V posudku PK MPSV v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2008 je např. uvedeno, že dokumentace ošetřujícího lékaře ani dokumentace gynekologie Krajské nemocnice Zlín neobsahuje žádné funkční vyšetření, které by uvádělo zhoršení zdravotního stavu v období od 20. 5. 2005 do 9. 9. 2005. Zdravotnická dokumentace přitom obsahuje urologická vyšetření, a to protokoly o vyšetření ze dne 25. 3. 2005 Baťovy nemocnice Zlín. Rovněž lékařská zpráva MUDr. Z. A. ze dne 20. 5. 2005 uvádí, že brzy po operaci se u žalobkyně objevila urgentní inkontinence a že již na vyšetření dne 25. 3. 2005 u ní byla zjištěna těžká urgentní inkontinence. Lékařská zpráva doc. M., CSc. ze dne 26. 6. 2006 navíc potvrzuje kompletní urodynamické vyšetření. Stěžovatelka poukázala na to, že posudek OSSZ ze dne 20. 6. 2005 měl vycházet z urologického vyšetření ze dne 25. 3. 2005 Baťovy nemocnice Zlín. Závěr „revizní“ posudkové komise MPSV v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2008 o „setrvání na svém prvoposudku ze dne 28. 11. 2007“ nelze považovat za věcně nestranný, jelikož byl zpracován stejnou posudkovou komisí jako prvoposudek. Stěžovatelka rovněž poukázala na skutečnost, že krajský soud se nijak nevypořádal s námitkou podjatosti posudkové komise MPSV ČR v Hradci Králové, kterou stěžovatelka vznesla ve svém podání ze dne 12. 11. 2008. Kromě uvedených námitek směřujících do věci stěžovatelka rovněž upozornila na to, že krajský soud nerozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti vedené a rozhodnuté Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Ads

85/2006, v němž byla stěžovatelka zastoupená advokátem plně úspěšná. Zároveň požádala o přiznání náhrady nákladů řízení dle spisu.

Ze soudního spisu a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti:

Citovaným rozsudkem ze dne 6. 8. 2007, č. j. 4 Ads 85/2006 – 47, Nejvyšší správní soud zrušil prvotní rozsudek krajského soudu ve věci z toho důvodu, že krajský soud založil svůj právní názor pouze na hodnocení posudku PK MPSV v Brně ze dne 20. 3. 2006, který v kontextu ostatních podkladů obsažených v lékařské dokumentaci nenaplňoval kritéria objektivity, úplnosti a přesvědčivosti. Proto zavázal krajský soud k provedení doplnění dokazování v tom rozsahu, v jakém existovaly o hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky oprávněné pochybnosti, tj. zejména důkaz doplňujícím posudkem, v němž objasní, z jakého důvodu se u stěžovatelky nejednalo o těžkou inkontinenci moče, kterou naznačovala lékařská zpráva MUDr. Z. A. v návaznosti na urodynamické vyšetření ze dne 25. 3. 2005. V případě dalších pochybností dal Nejvyšší správní soud krajskému soudu na zvážení, zda je vhodné pořídit znalecký posudek z oboru urologie a gynekologie.

Z přiloženého rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2006, č. X vyplývá, že žalovaná přiznala stěžovateli plný invalidní důchod s účinností od 6. 6. 2006 ve výši 9044 Kč měsíčně. Při jednání nařízeném dne 30. 1. 2008 stěžovatelka vyjádřila svůj nesouhlas s tímto posudkem a dále uvedla, že její zdravotní stav byl stejný na podzim r. 2005 i v létě r. 2006, a proto trvala na tom, že trpí těžkou inkontinencí moče s trvalým únikem a ta jednoznačně odpovídala plné invaliditě. To podle jejího názoru dokazuje především lékařský nález MUDr. A. ze dne 4. 1. 2008. Připustila, že stresová složka onemocnění byla přeléčena, ovšem moč jí uniká stále ve stejném rozsahu a intenzitě od roku 2004, nic se pro ni nezměnilo. Trvala také na tom, že bylo provedeno urodynamické vyšetření, jehož výsledek je známý, a jedná se u ní o těžkou inkontinenci moče odpovídající kapitole XI, oddílu B, položce 4, písm. d) přílohy č. 2 citované vyhlášky. Krajský soud poté odročil jednání na neurčito za účelem vyhotovení doplňujícího posudku, v němž má PK MPSV v Hradci Králové sdělit, zda setrvává na svém původním závěru a z jakých důvodů, anebo zda své stanovisko ohledně plné invalidity stěžovatelky změní.

V doplňujícím posudku PK MPSV v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2008 setrvala komise na svém závěru a objasnila, že ani dokumentace ošetřujícího lékaře, ani dokumentace gynekologie Krajské nemocnice Zlín neobsahuje žádné funkční urologické vyšetření, které by uvádělo zhoršení stavu v období od 20. 5. 2005 do 9. 9. 2005.

Zdravotní stav posuzované v době vydání napadeného rozhodnutí (tj. k 9. 9. 2005) odpovídal pouze částečné invaliditě. PK MPSV v Hradci Králové znovu hodnotila i nález MUDr. M. ze dne 26. 6. 2006 a zdůraznila, že tento nález nedokládá trvalý únik moče, ani kompletní urodynamické vyšetření neprokazuje trvalou těžkou inkontinencí moče. Stejně tak zhodnotila i gynekologické nálezy MUDr. A. ze dne 7. 7. 2006 a 5. 6. 2007. PK MPSV v Hradci Králové uvedla, že trvalý únik moče je uvedený až v nálezu ze dne 4. 1. 2008. Po zhodnocení všech posudkově významných skutečností jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech dospěla PK MPSV k závěru, že jak přiznání plné invalidity

posudkem lékařky OSSZ Zlín ze dne 10. 7. 2006, tak i její ponechání na základě posudku lékařky OSSZ Zlín ze dne 25. 7. 2007 při hraničním urologickém nálezů lze považovat za posudkové pochybení.

V následném vyjádření ze dne 12. 11. 2008 stěžovatelka uvedla, že trvá na podané žalobě a zpochybňuje posudek PK MPSV v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2008, zároveň stěžovatelka také namítla podjatost této komise. Konkrétně namítla, že z lékařské zprávy MUDr. M. ze dne 26. 6. 2006 vyplývá, že proběhlo kompletní urodynamické vyšetření, což má potvrzovat i zpráva MUDr. Z. A. ze dne 11. 11. 2008 a ze dne 4. 1. 2008.

Při jednání stěžovatelka setrvala na svém tvrzení, že její zdravotní stav je od počátku stejný, a proto jí měl být přiznán invalidní důchod již v roce 2005, nikoliv až v roce 2006. Stěžovatelka připustila, že PK MPSV měla k dispozici veškeré odborné lékařské zprávy o jejím zdravotním stavu, ale nesprávný přístup PK MPSV spatřuje v tom, že lékařské zprávy byly vyloženy úmyslně tak, aby se to PK MPSV hodilo pro její závěr. Domnívá se, že o jejím zdravotním stavu měl být vypracován nejprve znalecký posudek a teprve pak mělo být rozhodnuto.

Lékařský nález MUDr. A. ze dne 20. 5. 2005 potvrzuje zhoršující se urgentní inkontinenci III. stupně a odkazuje na urodynamické vyšetření stěžovatelky ze dne 25. 3. 2005.

Podle nálezů MUDr. A. ze dne 5. 6. 2007 stěžovatelka trpěla inkontinencí III. stupně, což potvrzuje i nález téhož lékaře ze dne 7. 7. 2006, který uvádí inkontinenci těžkého stupně, která velmi omezuje život pacientky.

Nález MUDr. A. ze dne 4. 1. 2008 uvádí, že stresová složka inkontinence byla přeléčena. Dále nález uvádí toto: nastupuje ale těžká urgentní inkontinence, která se nedaří zvládnout medikamentosními prostředky, a v dalším odkazuje na diagnózu doc. Mašaty, který shledal u stěžovatelky závažnou formu inkontinence. MUDr. A. dospěl k závěru, že se jedná o „*trvalý únik moči na podkladě OAB.*“

Rozhodnutím žalované ze dne 14. 11. 2006, č. X, byl stěžovatelce přiznán plný invalidní důchod ve výši 9044 Kč měsíčně ode dne 6. 6. 2006.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Ve světle uplatněných kasačních důvodů se Nejvyšší správní soud zabýval jednotlivými námitkami proti napadenému rozsudku. Jelikož se však jedná o opětovnou kasační stížnost stěžovatelky ve věci, předmětem posouzení je, zda se krajský soud ve svém novém rozsudku ve věci řídil závaznými pokyny Nejvyššího správního soudu obsaženými v citovaném rozsudku ze dne 6. 8. 2007, č. j. 4 Ads 85/2006 – 47, a zda se v dalším řízení vedoucím k vydání napadeného rozsudku nedopustil některého ze stěžovatelkou namítaných pochybení.

Nejvyšší správní soud považuje nejprve za vhodné vypořádat se s námitkami stěžovatelky směřujícími proti meritornímu výroku napadeného rozsudku a jeho nosným důvodům. Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud v následující fázi řízení o žalobě po zrušení svého prvotního rozsudku provedl další dokazování za účelem objektivního a přesvědčivého zjištění zdravotního stavu stěžovatelky. Velmi pozitivně je třeba rovněž hodnotit také volbu jiného regionálního pracoviště PK MPSV, neboť zatímco prvotní rozsudek krajského soudu byl založen pouze na hodnocení posudku PK MPSV v Brně ze dne 20. 3. 2006 jako na stěžejním důkazu, v dalším řízení krajský soud požádal o vyhotovení doplňujícího posudku PK MPSV v Hradci Králové, čímž adekvátně reagoval na námitku podjatosti vznesenou stěžovatelkou. Rovněž v dalším řízení zohlednil skutečnost, že stěžovatelce byl přiznán plný invalidní důchod rozhodnutím žalované ze dne 14. 11. 2006 přiznán plný invalidní důchod s účinností ode dne 6. 6. 2006, a to z důvodu těžké urgentní inkontinence III. stupně. Krajský soud se nespokojil s prvním doplňujícím posudkem PK MPSV v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2007, který beze zbytku potvrdil závěry předchozího posudku PK MPSV v Brně ze dne 20. 3. 2006, a vyžádal si další doplnění posudku od PK MPSV v Hradci Králové (tj. posudek ze dne 23. 9. 2008). Ani tento posudek však nepotvrdil, že by stěžovatelka trpěla těžkou urgentní inkontinencí III. stupně k datu vydání napadeného rozhodnutí, tj. k 9. 9. 2005, a to především z toho důvodu, že ve zdravotní dokumentaci stěžovatelky chyběla zpráva o provedení funkčního urodynamického vyšetření, které by příznaky prokazující přítomnost těžké urgentní inkontinence potvrdilo (tj. únik moči větší jak 80 ml nastávající již při minimálním vzestupu nitrobrišního tlaku, prakticky trvalý únik moče). Naopak, PK MPSV v Hradci Králové vyslovila závěr, že jak přiznání plné invalidity posudkem lékařky OSSZ Zlín ze dne 10. 7. 2006, tak i její ponechání na základě posudku lékařky OSSZ Zlín ze dne 25. 7. 2007 při hraničním urologickém nálezů lze považovat za posudkové pochybení. Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud provedl podrobné dokazování a skutkový stav zjistil dostatečně přesvědčivě a úplně. Z žádného z vyhotovených posudků PK MPSV totiž nevyplývalo, že by plná invalidita stěžovatelky z důvodu těžké inkontinence existovala již k datu napadeného rozhodnutí žalované, tj. k 9. 9. 2005. Pozdější přiznání plného invalidního důchodu je sice skutečností, která prokazuje, že stěžovatelka v současné době je považována za plně invalidní, ale bez dalšího z ní nutně nevyplývá, že plná invalidita vznikla již dříve. Za této situace krajský soud nemohl dospět k jinému závěru než k tomu, že podmínka plné invalidity nebyla u stěžovatelky k datu vydání napadeného rozhodnutí splněna.

K námitce stěžovatelky, že krajský soud měl nařídít vypracování znaleckého posudku z oboru urologie a gynekologie, neboť to stěžovatelka navrhovala naposledy při jednání 3. 12. 2008, Nejvyšší správní soud podotýká, že není důvodná. Nejvyšší správní soud ve své předchozí judikatuře opakovaně zdůraznil (viz např. rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Ads 3/2004 - 89, rozsudek ze dne 15. 9. 2004, č. j. 3 Ads 7/2004 - 70, www.nssoud.cz), že ve věcech týkajících se posouzení invalidity posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí soud není povinen provádět další důkazy, je-li z posudku PK MPSV zřejmý zdravotní stav a jeho ohodnocení vzhledem k podmínkám invalidity. Případné další důkazy (přibrání znalce z oboru medicíny) jsou zapotřebí pouze tehdy, nesplňuje-li posudek požadavek objektivity, úplnosti a přesvědčivosti. Nevzbuzuje-li obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, není odůvodněn

požadavek účastníka řízení na doplnění dokazování ustanovením znalce z příslušného oboru medicíny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, dále rozsudek ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, viz www.nssoud.cz). K tomu je třeba dále podotknout, že ani Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku v této věci nezavázal krajský soud k pořízení znaleckého posudku z oboru urologie a gynekologie, nýbrž mu pouze ponechal na uvážení, zda takový důkaz shledá potřebným pro objektivní zjištění zdravotního stavu stěžovatelky. Jestliže si krajský soud vyžádal dva dodatečné posudky od PK MPSV v Hradci Králové, které byly v naprostém souladu s předchozím posudkem PK MPSV v Brně ze dne 20. 3. 2006, pak Nejvyšší správní soud nemůže stěžovatelce přisvědčit, že by v takové důkazní situaci bylo třeba nařizovat znalecký posudek z oboru urologie a gynekologie. Je sice pravdou, že lékařské zprávy MUDr. A. z dne 5. 6. 2007 a 7. 7. 2006 uvádějí diagnózu „inkontinence III. stupně“ či „těžká inkontinence“, avšak časově se tyto nálezy vztahují již k období po 6. 6. 2006, od něhož byla již stěžovatelka uznána plně invalidní. Tyto lékařské zprávy tedy nemají ve vztahu k napadenému rozsudku potřebnou relevanci a neprokazují, že by stěžovatelka trpěla urgentní inkontinencí III. stupně i v době vydání napadeného rozhodnutí.

Stěžovatelka dále namítla, že v posudcích PK MPSV v Hradci Králové se mylně uvádí, že neexistuje žádné funkční vyšetření, které by uvádělo zhoršení zdravotního stavu v období od 20. 5. 2005 do 9. 9. 2005, ačkoliv zdravotnická dokumentace přitom obsahuje urologická vyšetření, a to protokoly o vyšetření ze dne 25. 3. 2005 Baťovy nemocnice Zlín. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že není případná, neboť stěžovatelka se dovolává hodnocení lékařské zprávy z urodynamického vyšetření provedeného v Baťově nemocnici ve Zlíně dne 25. 3. 2005 jako důkazu pro zhoršení svého zdravotního stavu v následujícím období od 20. 5. 2005 do 9. 9. 2005, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí žalované. O tomto období však lékařský nález přímo nic nevypovídá. Z namítaných lékařských zpráv se rámcově vztahuje k rozhodnému období před vydáním napadeného rozhodnutí žalované pouze zpráva MUDr. A. ze dne 20. 5. 2005, která k tomuto datu potvrzuje urgentní inkontinenci III. stupně. Tato lékařská zpráva však byla hodnocena i v posudku PK MPSV v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2008, přičemž PK MPSV dospěla k závěru, že zdravotní stav stěžovatelky v této době (tj. od 20. 5. 2005 – 9. 9. 2005) odpovídal pouze částečné invaliditě, a to především z toho důvodu, že v žádné ze zpráv MUDr. A. nebyl potvrzen trvalý únik moče větší než 80 ml, který by ukazoval na postižení stěžovatelky těžkou urgentní inkontinencí. Krajský soud nepochybil, pokud se při hodnocení důkazů opřel posudkový závěr PK MPSV v Hradci Králové, neboť z citovaných lékařských zpráv skutečně údaj o trvalém úniku moče větším než 80 ml při stresových manévrech. Naopak Nejvyšší správní soud připomíná, že lékařské zprávy MUDr. A. i MUDr. M. uváděné stěžovatelkou shodně uvádějí, že stresová složka inkontinence byla přeléčena. Námitka stěžovatelky tedy není důvodná.

Ohledně námitky stěžovatelky vznesené v podání ze dne 12. 11. 2008, že PK MPSV v Hradci Králové byla podjatá a posoudila zdravotní stav stěžovatelky neobjektivně a zaujatě, kterou opětovně zopakovala při jednání dne 3. 12. 2008, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se v napadeném rozsudku výslovně zabýval hodnocením posudků PK MPSV v Hradci Králové z hlediska jejich objektivity, neboť konstatoval, že *„posudky PK MPSV ČR Krajský soud v Brně pokládá za posudky, které se objektivním způsobem a spolehlivě vypořádaly se všemi lékařskými nálezy správně. ... O správnosti posudků*

soud nemá nejmenší pochybnosti.“ Jelikož stěžovatelka námitku podjatosti PK MPSV v Hradci Králové neopřela o žádné další konkrétní skutečnosti týkající se zejména vztahu členů posudkové komise ke stěžovateli, nemusel se krajský soud odůvodněním této námitky dále blíže zabývat. Ve své podstatě se o námitku podjatosti nejednalo, neboť stěžovatelka jen nesouhlasila s tím, že posudek neodpovídal jejím představám. Z odůvodnění napadeného rozsudku tedy jednoznačně vyplývá, že krajský soud shledal námitku tvrzené neobjektivit jako nedůvodnou. Na okraj věci Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka namítla podjatost již vůči PK MPSV v Brně, kterou rovněž neopřela o žádné konkrétní skutečnosti, přičemž krajský soud v zájmu objektivit posouzení jejího zdravotního stavu vyžádal další posudky od regionálního pracoviště PK MPSV v Hradci Králové. Ani tato námitka stěžovatelky tedy není důvodná.

Námitka stěžovatelky, že krajský soud nerozhodl o náhradě nákladů řízení o předchozí kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 4 Ads 85/2006, rovněž není důvodná. Městský soud ve druhém výroku napadeného rozsudku rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Tento výrok pak opřel o § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Tomuto výroku ani jeho odůvodnění nelze i přes jeho stručnost nic vytknout. Podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Z toho plyne, že v novém rozhodnutí, kterým se řízení končí (§ 61 odst. 1 s. ř. s.), tak krajský soud rozhoduje znovu o náhradě nákladů řízení, a to komplexně. Do těchto nákladů řízení patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. Ostatně ze stejných principů vychází i úprava civilního soudního řízení (srov. např. § 224 odst. 3 či § 243d odst. 1 o. s. ř.; dále např. J. Bureš, L. Drápal, Z. Krčmář a kol. Občanský soudní řád, Komentář, II. díl, 7. vydání, Praha, C. H. Beck, 2006, str. 1185, 1298 - 1299).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalované, která byla v řízení úspěšná, nelze právo na náhradu nákladů řízení přiznat (§ 60 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu